

לידידותי ולידידותי הרבים בכל הארץ שנה טובה ונקיה למשיג לצמד ולכל האריגים העדינים רק תוצרת בית"ר נקה המפיצים: חבי גורית בע"מ

אבן טלאג מרכז התסיסה נגד היהודים כ" אזור. תועמלני הנגיאה והפתווה הציבו אותו כסמל ללוחמי האזור.

בפרוץ המאורעות הסתערו הבדואים, תחת הנהגתו של הכוכב העולה, על משמר ההגנה. עמר, שזכר את חברות המשק הצעירות במכונתיו הקצרים, הבטיח לשבאב שלו נצחון מהיר ונעים. אך השבאב הצליחו רק לפצוץ אחד המגנינים בכתף. הם נסוגו בבהלה ומאו נישטטשו עקבותיו.

שנתיים הסתובב בין חבריו, דאהריה ובית לחם. הורדנים בנו לו, נשקו נשדד ממנו והוא רעב ללחם. עד אשר, עם תום הקרבות, שוב הציב עמר את אהלו על אדמת ישראל, לא הרחק מפסי הרכבת ל" באר שבע. קציני הממשל הצבאי, שידעו בדרך כלל על כל כבש העובר את הגבול, לא הסתירו את הגבר ששב לגבול. הם אף הכירו בו כשייך עצמאי, ראשו של שבט הטלאגה החודש.

תרומה ישראלית. החלה תקופת הדי וזהר של עמר אבן טלאג. בעיד ששבטיהם ועירייתם של שייכים ותיקים ומכובדים הלכו והצטמקו, פרו הטלאגה ורבו. בין בדואי הנגב הצפוני נפוצה ידיעה כי ה" מחשל הצבאי מביט בעין טובה על השייך המחדש ועל עסקיו. עשרות משפחות החלו מצטרפות למחנהו של עמר. כעבור שנים מעטות, מנה שבטו למעלה מ-2000 נפש. פעם נתפס שייך הטלאגה בהברחה רצינית. אך ידידותו עם אנשי הממשל הצילה אותו מבוסת-הפנים של משפט. מאז לא נותר איש שפיקפק בעתיד המזהיר שציפה לשייך הצעיר.

אך הגורל קבע אחרת. בשבתו באהלו הרחב, מוקף בני שבטו הרכים, נתקף לפתע עמר אבן טלאג בכאבים נוראים. כעבור ימים נפח את שמתו.

למחנה הסגוני של גיבורי אגדות הדי בדואים הצטרפה דמות ציורית נוספת, תרו-מתם של קציני הממשל הצבאי הישראלי.

פרקי חזנות

ח"כ **מיכאל חזני** קיבל לא מזמן מכתב ועליו הכתובת: "כסר מפ"ם, משמר העמק". כותב המכתב, כומר קתולי באחד מכפרים הגליל, שעירבב כנראה את חזני עם ח"כ מפ"ם **יעקב חזן**, ביקש במכתב תרומה להקמת כנסייה בכפרו. . . .

כשנשאל **אליעזר ליבנה** מה דעתו על תשובה למאמרי, שנכתבה על-ידי ח"כ מפא"י **ישראל גורי**, השיב: "תשובה צמחנית!" גורי הוא, כידוע, צמחוני מושבע, ובשעת הדין בכנסת על חוק-החזיר אף הביע משאלה שתיפסק ההלוטין בישראל אכילה-הבשר. . . . איש הנגב, השייך **סוליימאן אליהו**, הטיע השבוע בטרמפ חירת אמריקאית, אותה אסף אל תוך הקאדילק המפואר שלו, בתום הנסיעה הוסיטה התיירת, שלא הבינה לרוח נדיבות הלב הבדואית המסורתית, שטר של לירה אחת לשייך הקשיש. אליהו, שנעלב קשות, הוציא מכיסו ארוך תפוח בשטרות כסף, זרק אותו בזעם אל הרחוב והמשיך ברכו. . . . ביקורת הריפה ביותר על שרה-חוק הסובייטי **דמיטרי שפילוב** נמתחה על-ידי בטאון החיילים הבריטיים טיילור אנד קאטר, שלא שבע נחת מחליפתו החומה של השר. "ייתכן שזה מתאים לציד ברוזי בר", כתב העיתון, "אולם גיטלמן אינו לובש לעולם בגדים חומים". . . .

ראש עיריית ירושלים **גרשון אגרון**, שהצליח בשבוע שעבר לקנות לעצמו קואליציה עירונית, לא הצליח בכל זאת לישון בלילה. הוא הוער בשעה 3 אחר-הצות על ידי מפגינים, מתושבי הבתים בשוק מתנה יהודה, שטענו כי מדי לילה אין מניחים להם לישון, והעירייה אינה עושה דבר בעניין זה. . . . הכנר **עברי גימליס** מצא

דרך מיוחדת במינה להשיב לדורשיו בט" לפון: עם היפסק הצילצול שומע המטלפן כמה צלילי-כינור, ורק אחר-כך משיב ה" כנר בקולו הרגיל. . . . הסופר **שלום אז** יחזור לישראל או לא יחזור? שאלה זו מעסיקה את תושבי בתים, לאחר שהדתיים דרשו במועצה המקומית לקחת מידי הסופר את הבית שהוענק לו, כשנפוצו שמיעות שהבית עומד למכירה. . . . מזכיר מועצת פועלי באר-שבע, **גרעין ביישראל**, דרש בחניית מפא"י, שהמפלגה תעשה כך שבתל-אביב יהיה יותר רע ובבאר-שבע יהיה יותר טוב לחיות! הוא יכול היה לתת דוגמה אישית למצב המביש הקיים: הוא עצמו ממשיך להתגורר בתל-אביב בדירה נאה של ארבעה חדרים, שעלתה 30 אלף ל" . . .

תיאטרון זירה עומד להציג בקרוב את סידרת מערכונים של **עמוס קינן** זה האיש, שהוצגו בהצלחה רבה במשך ארבעה חודשים בתיאטרון ארבע העונות בפאריס, וגדפסו בהעולם הזה (1956). . . .

ביתנים של עומד התיאטרון לערוך הצגה מיוחדת של אשת הסנדלר הנפלאה לסנדלרים בלבד, אם כי ההגיון (ותוכן המחזה) מחייב שההצגה תיערך דווקא לנשי-סנדלרים. . . . מחזה של **לאה גולדברג**, בעלת הארמון, יוצג בעמדי הקרוב ביותר בסוקו, על-ידי תיאטרון יפאני. . . . שחקנית התיאטרון הקאמרי **בתיה לאנצט**, המפרסמת לאחרונה את מאמריה בקביעות בדבר, ראתה את עצמה נפגעת באופן אישי, כאשר כתב הסופר **משה שמיר** בעל המשמר מאמר לגלגני, בו הציג לשחקני התיאטרון לחולל מכתבים מאמרים, ובזכות זאת יבטיחו העיתונאים שלא לשחק על הבמה. בתיה דחתה את ההצעה. הסיבה: "עז רצוני לראות את משה שמיר על הבמה".

המתנה היפה והמאזינה

ליאונרד הולצברג
הולמאכרע משפחה

אגרת המילוה העממי

עולם הצלילים

רבינו טניידר

נוער הערואים והחיים

השיעור הראשון והיחיד בנוודים המוני ניתן לתושבי נהריה בקיץ 1948. פלוגה שהשתתפה בקרבות טיאטוא הגליל הגיעה למושבת הנופש הצפונית, הקימה את מאהלה על שפת הים. אולם כאשר ביקשו החיילים לבלות בעיר, נתקלו בקיר של אדישות. למחרת בבוקר עסקו החיילים בניקוי נשקם, שעה שמאות נופשים אזרחיים ירדו לחוף. ואז החליט מפקד הפלוגה להתנקם בתושבים על קרירותם, פקד על חייליו: "חברה, ליס!"

תוך שניות היו עשרות החיילים ערומים כביום היוולדם. הם רצו בקריאות גיל בין המתנפשים, כיסו את פני השטח בערוותם. האזרחים נסו בתדהמה, בהשאירם את שדה הקרב לכובשי הגליל.

החיילים התרחצו והשתופו כנוודיסטים מ" בטן ומלילה. רק לאחר שהופיע המפקד מרדכי מקלף, ניאוחו להתלבש מחדש. "מה שהיה, היה", הטיף המפקד, "אל תשכחו את עצמכם והתנהגו כראוי לחיילי צה"ל".

ארבעה זוגות צעירים. שמונה שנים לאחר מכן רס"ק קילומטר דרומה, החליק טנדר ירקק במורד המוביל לחוף דורה הנתיחה. ליד ההגה נערה חנינית, ערמונית שער, ישב צעיר שחורח, רחבי-כתפיים. היה זה דודי, אחיו של אחד מחיילי הפלוגה שהתפשטה בנהריה. במשך השנים, שמע לא פעם את סיפור המעשה מאחיו הבכור. יחד אתו במכונת היו עוד ששה נוסעים — שלוש בחורות ושלושה בחורים. ארבעת הזוגות התפשטו, פתחו בריצה לעבר הגלים המקציפים שלרגלי גבעות החוף.

דודי טייל כשמש, בחופשיות, לבוש שי עיניו. "מגוחך להסתיר מה שהעניק לנו הטבע", הסביר למבקר פתאומי ובלתי-רצוי, שגילה את החבורה בבילוייה. חברתו רינה, נערה תמירה וחטובת-גו, הסכימה לדעתה. "אני אוהבת אמבטיות שמש", הוסיפה, "ואינני רואה כל הבדל בין גוף בביקיני לבין גוף בלי ביקיני".

חברה סגורה בהחלט. היתה זו רח"ת שם המשותפת הסרת-הכיסוי השלישית של החבורה, המורכבת מחמישה חיילים ושלושה תלמידים. השמונה, תושבי נתיה, הוזמנו למטרה זאת מדי שבת בבוקר. כאשר נשאלו אם מוכנים הם לצרף נודיסטים נוספים לחוגם, הצהירו: "א" אר" ננו נודיסטים אידיאליסטים. אנו נודיסטים מתוך ספורט ומפני שזה בריא. ב" אנו חבורה מגובשת וסגורה, נות לנו כפי שאנו ואיננו מתכוונים להרחיבה.

פסוקי השנה

- תגובותיהם של אישים שונים על מאורעות שונים. מלקוסות מתוך המדור הקבוע בהעולם הזה.
- ★★★
- תשרי
- **ד"ר דב יוסף**, אחרי גילוי הנפס בחלץ: "סוף סוף, קידוח אחד שלא הסתיים בקדחת".
  - חשוון
  - **ח"כ אחדות-העבודה ישראל גלילי**, כתגובה על ועידת גינבה, בהשתתפות נציגי שני הגושים: "לא נסכים שבגינבה תזרח השמש ובמזרח התיכון ישחט השוחט".
  - כסלו
  - **רבי-אלוף יונאל ידן**, כנאום על קרן-המגן: "עלינו להדק את חגורותינו כדי להגדיל את חגורנו".
  - טבת
  - **ח"כ צ"כ פרץ ברנשטיין**, במתחו ביקורת על משטמי קרן-המגן: "פצצות הורגות. קפיטליסטים בדיוק כשם שהן הורגות סוציאליסטים".
  - **שרייהואר ד"ר יוסף בורג**, על המצב המדיני: "השאלה היא אם עלינו לשמור על מנה הגונה של ארץ-אפיים, או להחזיר מנה אחת אפיים לאורך הגבול".
  - שבט
  - **שרייהניוך זלמן ארן**, בשיחה עם נציג אמריקאי: "אנו אולי העם היחיד בעולם המוסף לרחוש אהדה לארצות-הברית, למרות העזרה שהיא מגישה לנו".
  - **עמוס דגני**, ציר מפא"י מכפר חתקין, על השחיתות במפלגתו: "יש לנו חברים יקרים, יותר מדי יקרים".
  - אדר
  - **שר התחבורה משה ברמל**: "עוד לא היה מקרה שאדם בישראל התעשר ממשכורתו. ואם קרה שמישהו התעשר ממשכורתו, הרי זו הוכחה מספקת שלא התעשר ממשכורתו".
  - ניסן
  - **ראש הממשלה דויד בן-גוריון**: "העולים אינם ציונים, והציונים אינם עולים".
  - אייר
  - **החומרניסט אפריים קישון**, ביום העצמאות: "זוהי ארץ, בה לומדת האם את שפת-האם מפי בניה. זוהי ארץ, בה לכל אורח הזכות לומר את דעתו, אבל אין חוק המחייב מישו להקשיב. זוהי ארץ, בה לא נוסעים בשבת, כדי שבמשך השבוע יהיה שקט כביב החזיר. זוהי ארץ, בה קוראים לשרייהחוק סתם משה" — ואחר כך מתים מרוב התרגשות. זוהי ארץ, בה כל אדם חייל, ובכל זאת, כל חייל — אדם".
  - תמוז
  - **מנהל משרד-הפיתוח מנחם באדר**, על עקומת-הייצור של מפעל האשלג: "עקומה זו מעידה, שמשוה עקום במפעל".
  - אב
  - **המשורר נתן אלתרמן**, על סיכויי משחק הגדורגל ישראל-ברית המועצות: "אם יצליחו הישראלים להבקיע שער אחד לפחות, נתפלל כולנו בנוסח: ובא לציון גול".
  - **המשורר אברהם שלונסקי**, על הצלחת הנסיון לגידול קפה בישראל: "זהו נסיקה אמיתי".